

ГЕОРГИ КОНОВСКИ
ПАК, И ПАК, И ПАК...

chitanka.info

1.

Събуди ме настойчивият глас:

— Ставай! Ще закъснееш...

Да, бе — ще си наруша спокойствието... И за къде ще закъснея? Пенсионерски живот — за никъде не бързам, часовник нямам, шеф хептен... Да не споменавам, че не обичам пенсионерските глутници, обикалящи центъра и ближещи по едно кафе два часа нейде на сгодно за размяна на пресни клюки място...

Обаче... Чакай! Защо гласът е на майка ми? Кога е дошла? И жена ми не ме е викнала?

Скочих. Както си бях по пижама, изтичах от спалнята и надникнах през перилата към голямата стая долу... Ама каква стая? Апартаментът ни е на един етаж, от спалнята се излиза в коридора, трапезарията и кухнята са зад ъгъла... А тук... Не може да бъде!? В бащината къща съм? Че кога сме дошли? Защо не помня? И каква, по дяволите, е тая пижама? Аз мразя пижамите. Още след гимназията ги заряхах — напук на желанието на майка ми да бъда, както тя казваше „в тон“. Та даже, когато им гостувах в родния град, пижама не носех, камо ли да облека...

Огледах се...

И едва не подскочих. В голямото огледало — да, там си е, от половин век го помня. Тате го монтира до стълбището, когато вдигна двуетажната къща. Издържа маса години, помня го на сватбата ми, на годежа на сестра ми, а после — в деня на сватбата ѝ, то внезапно само падна и се счупи. И кортежът с младоженците попадна на пътя на пиян шофьор със самосвал... Загинаха и те, и баща ми, който управляваше шикарната кола с пръстените върху капака...

Но... Това огледало не може, не бива да е тук — толкова време след събитията... Дори да съм дошъл у дома и нищо да не помня след посрещането... Обаче... Да съм пил чак толкова? С кого? В града почти не останаха мои връстници, а в родата няма такива страстни пиячи, та да се отрежем до безпамятство... Странно!

А още по-странен съм аз в огледалото... Аз съм аз... Но... Вече се бях забравил в тоя образ — нейде в девети-десети клас, рошав, с очертано поле, където се вижда началото на бъдещите мустаци. Просто набити колчета — знак, че съм голям...

— Ще закъснееш... — пак вика майка ми...

По дяволите! Отивам долу и ще разбере каква е тая работа...

2.

По стълбите се смъкнах бързо. Но не бързах с разговора. Защото взе да ми просветва...

Долният етаж беше голямо празно пространство. Така наричано днес (кога днес?) — отворено. Навремето къщата е строена почти след войната. Без много бюрокрация, без строгия надзор на служителите от общината. И дядо ми направил както виждаш в мечтите си — долу съчетал гостна (после я наричахме хол), кухня, трапезария. Плюс една малка спалня за гости, баня, тоалетна, две тъмни стаи, планирани за складове. А горе бяха четирите спални и голямата баня. Сега... (ама кога е това сега?) в тях трябваше да живеем ние — баща ми, майка ми, сестра ми, леля ми и самотната вече баба.

По-късно — когато бях вече студент, баща ми съедини двете малки спални, които бяха за мен и сестра ми, там трябваше да живеят тя и Марчо, нейният избраник. Останаха заедно, както ви казах — двамата в един гроб, баща ми в съседния...

Но баща ми сега, пред очите ми, пиеше кафето си от голямата чаша, бутнал настрани паницата със супа. Обичайна сутрешна закуска. Мимето — сестра ми, вече обуваше ниски леки обувки до вратата, готова да потегли. Към училище, ако се съди по тъмносинята престилка и чантата, подпряна на шкафа...

— Закъсняваш... — рече укорно мама. А Мимето се обади, без да вдига глава:

— Той не къснява. Знае откъде да мине и никога не го записват в тетрадката...

Леле, тетрадката! Пак ще има подтичване, пак ще трябва да мина през двора на Ицо, да се спусна в шахтата, да мина тридесетина метра полуприведен, за да се озова в мазето на училището, а оттам по задните стълби на нашия етаж. По-бързо и... Далеч от всякакви дежурни и тетрадки за нарушители...

Грабнах една питка от масата и побягнах. Но изведнъж мисълта надделя над инстинкта. И спрях рязко...

По дяволите!

Какво става?

Защо съм пак ученик? Времето ли се върти обратно? Или просто сънувам? Или...

После се сепнах. Каквото и да е — закъснението за първия час не беше желателно. Остава само и химия да имаме, та хептен да цъфна...

Продължих кроса, размахвайки чантата, която инстинктивно сграбчих при излитането. Какво ли има в нея? Сетих се, че имах навика от вечерта да я зареждам, та се поуспокоих. Поне няма да съм изненадан от липсата на учебници или тетрадки. Обаче... По кои предмети?

И най-важното — абе, какво става?

3.

Ей, да ви кажа — най-тежкия ден в училището беше този...

Влязох незабелязан, но в класната стая нямаше къде да се скрия. Две двойки — по химия и математика, една петица по история, славата на внезапно откачил съученик, недоумяващи погледи не само в нашия клас, ами и по коридорите. Особено, когато минах край девети „б“. Минах нормално, просто се движех по коридора. И бях изненадан:

— Ей, какво минаваш като покрай турско гробище и селям не даваш...

Обърнах се. Високо, тъмнокосо, с ярки очи момиче... Блага! Блага? Момент...

Върнах се бавно назад. И в главата ми се завъртя ураган — ама аз бях влюбен в нея, срещаме се, целувки, ръцете държахме на кино, нашите ме заглеждаха подозрително...

— Здравсти, Блажке...

— И нито дума...

— Моля?

— Минаваш и... Не се ли познаваме поне? Остави другото, ами можеше да кажеш, че не си написал домашното и...

Проблесна ми. Любов, любов, но и не бяхме ахмаци. Аз й пишех съчиненията по литература и история, че ми вървяха. Тя решаваше задачите ми по химия и правеше домашните по биология. Нали се готвеше да кандидатства медицина, въпреки че беше в девети клас, с материала по тия предмети стигаше и след единадесети...

— Извинявай — рекох и се затичах назад. Връхлетях в стаята ни, заобиколих ловко канещия се да ме спре Красьо, отворих чантата. Ами да — отпред стоеше голяма тетрадка, на етикета ѝ пишеше „Благовеста Иванова“, вътре имаше пъхнати четири листа, гъсто изписани с моя почерк от двете страни. Рисково занятие — пишех като пенсиониран доктор с левия крак, та и без да свалям ботуша, но се сетих, че Блага разчиташе умело криволиците ми. Даже се

възхищаваше от странната кръстоска на кирилица с египетски и китайски йероглифи...

Подадох ѝ я. Леко запъхтян, зърнах, че откъм главното стълбище се задава историкът. Видя го и тя...

— Бягай! Че пак ще те изпита... — И се мушна в стаята.

Сигурно в часа по пеене щеше да преписва домашното. Умееше ги, майсторка беше на дребните хитрости — така полезни в училище...

Обърнах се и тръгнах към класната стая. А отзад се чу гласът на Стайков:

— Да ме чакаш пред дъската...

Сефте... Свикнал бях. Нищо трудно — любим предмет и посвоему отнасящ се добре към мен учител...

4.

Сетих се — с историка си имахме наша игра. Бях най-добрият по предмета, не само в класа и училището. И си позволявах някои шеги. Например, учтиво го чакам до стълбището, поемам картата, изпреварвам го, отварям вратата... И продължавам, след като той влезе. А той излита скоро от кабинета, където има друг клас и друга учителка, крещейки: „Георги! Пред дъската!“. Сефте комендантски... Шестица след шестица трупах така...

Но тоя път изведнъж застинах отпред. И ни хък, ни мък. Просто не го слушах. Промърморих нещо, сложи ми петица, всички ме загледаха ошашавено — петица за мен по история е все едно двойка за Красьо по физика...

Защото внезапно се сетих. Точно тази вечер се скарахме с Блага. Завинаги. От нищо — промяна на живота. Ми. Поне моя, за нея не съм сигурен...

И що години после я сънувах... Но не отидох да се разберем, не сведох глава...

А ето сега — върнат в миналото, с друг, възрастен акъл, знаейки какво ще стане... Нима няма да използвам възможността да променя живота си? Та кому се е падал този късмет?

Какъв шанс... И моят живот да поправя, и историята да променя...

Жена ми... Децата... Приятелите след училище... Животът ми, изграден с толкова труд... Какво пък — имам възможност да го променя. И никому няма да попреча, никого няма да нараня. Просто децата няма да се появят, жена ми няма да ме познава, приятелите може да ме срещнат, но сетне... Какво сетне?

Бях щастлив с Блага...

Защо да не бъда цял живот? Онзи живот, който сега **МОЖЕШЕ** да изградя...

5.

И...

Ами не стана...

Скарахме се. Не, не заради проклетия ми навик да се шегувам с всичко — този път внимавах. Заради това, че закъснях за срещата. Бяха се сблъскали две леки коли — половината от автомобилния парк в градчето ни. Разбира се, веднага се събра тълпа. И нямаше как да подмина събитието, за което щеше да се говори месеци наред...

А и какви шеги можех да пусна... Нямаше жертви, нито пострадали, само един бидон с мляко беше се разлял в едната кола. И тълпата обсъждаше, хилеше се, давахме препоръки на шофьора какво да прави...

Закъснях...

И тя се обиди...

При всяка следваща среща ме подминаваше като бърз влак нашата гара. Не отговаряше на бележките ми, отрязва опитите на сестра ми да ѝ обясни колко съжалявам...

Така година и нещо. После казармата, университета, женитбата ѝ, моята женитба...

И шансът отплува...

Нещата отново тръгнаха по предназначенията и познати коловози...

6.

Събуди ме настойчивият глас:

— Ставай! Ще закъснееш...

Да, бе — ще си наруша спокойствието... И за къде ще закъснея? Пенсионерски живот — за никъде не бързам, часовник нямам, шеф хептен... Да не споменавам, че не обичам пенсионерските глутници, обикалящи центъра и ближещи по едно кафе два часа нейде на сгодно за размяна на пресни клюки място...

Обаче... Чакай! Защо гласът е на майка ми? Кога е дошла? И жена ми не ме е викнала?

Скочих. И застинах...

Бях у дома. В огледалото ме гледаше моят образ — но четиридесет години по-млад...

Времето ПАК се е обърнало?

Още един шанс?

Сега зная как да го използвам...

Грабнах чантата, проверих домашното за Блага вътре ли е, изхвърчах към училището...

А вечерта седях на перваза на стаята си. И мислех. И мислех. И мислех...

Пак се скарахме. Завинаги, както каза тя рязко и убедено...

Но утре ще се събудя отново в този ден...

Може би?

А защо?

Какво ще промени света този водовъртеж на времето? Какво ще му даде — освен нов вариант: аз живея с Блага?

И?

Не зная...

Но ще пробвам...

Кой знае...

И дали изобщо някой знае...

Времето се върти, аз не се променям, животът ми също...

Чий ли е експериментът?

И трябва ли да участвам? Да приемам условията? Да чакам нечие благоволение?

Или да живея така, както умея. С грешките — но аз да ги правя. И да нося отговорността пред себе си.

Водовъртежите се преодоляват. Или се заобикалят...

Не знам...

Лягам си...

Утре ще видим...

Както казал слепият...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.